



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ex Illvstrissimo Cardinali Bellarmino Epitome
Controuersiarum Omnium huius Aeui
Lvthero-Calvinisticarvm Sub diuersis Titulis bis
Quadripertitis digestarum**

Coppenstein, Johann Andreas

Mogvntiae, 1624

LVIII. An vera fides poßit re ipsa ab Dilectione separari, vt Sola justificet?

urn:nbn:de:hbz:466:1-11726

nusque indigeat refutationis nostræ. Nam si quæras: Quis sit propriè Actus fidei, qui iustificat?

CALVINVS. I. ait Inst. 3. c. 11. §. 2. *Qui Christi iustitiam per fidem APPREHENDIT.* Sic & cap. 16. §. 1.

2. Actus, Inst. 3. c. 2. §. 2. *Ex eo salutem consequimur, quando Deum Agnoscimus nobis esse propitiū Patrem.* Et §. 16. *Verè fidelis non est, nisi qui solida persuasione, Deum sibi propitiū Patrem esse persuasus, de eius benignitate omnia sibi pollicetur.*

3. Actus, Inst. 3. c. 2. §. 11. *Peccatorum remissionem Sp. Sanctus propriè in solis Electis assignat; ut eam Speciali fide APPLICENT.*

4. Actus ibid. §. 16. *Verè fidelis non est, nisi qui confidenter se regni cælestis heredem gloriatur.*

Ecce Actus quaternos; Apprehendere iustitiam Palsi: Credere promissionem propitiij sibi Dei: Applicare sibi eandem: & Credere se excidere accepta iustitia non posse.

AVTOR. Tanta in varietate quo modo quis saluabitur? Vno contenti, iustificari nequibunt: Quia Calvinus ex æquo requirit singulos. Sin' omnes necessarii: certè ex Scriptura doceri nequit. Nam dictum Magdalenzæ, Luc. 7. *fides tuæ salutem fecit.* Hæmorrhoiisæ, Luc. 8. *Filia, fides tua salutem te fecit.* Apostoli, haud dubiè iustificati, non credebant passurum Iesum, Luc. 18. v. 31. Mat. 16. v. 21. At ostendantur actus dicti in eis: nam duæ illæ nihil dum sciebant de passione Domini: hi non eam credebant, & ex fide accepta exciderunt. Quo igitur MODO iustificati sunt?

QVÆSTIO LIX.

An vera fides possit reipsa ab Dilectione separari; ut SOLA iustificet?

LUTHERANI Rigidi affirmant rectè, sed malè

cæterarum virtutum præsentiam meritumq; excludunt, quò SOLAM fidem perucacius propugnent. Vide supra quæst. 57.

CALVINISTÆ verò pernegant, cum Melanch. apud Scharpium in *Cursu Theol. sect. 22. q. 6.* Veram fidem iustificantem, aiunt, nunquam sine Dilectione esse posse magis, quam ignis sine calore, aut sol sine lumine.

SVADENT istis. I. Quia Iac. 2. *fides sine caritatis operibus est, ficta & mortua.*

2. Quia nemo novit Deum in Christo, id est, credit, nisi qui mandata eius servat, 1. Ioan. 2. id est, diligit.

3. Nemo in luce est & manet, id est, credit, nisi qui diligit, Ioan. 2.

4. Omnis qui credit, est filius Dei, id est, Deum amat, 1. Ioan. 5.

5. Dilectio est forma fidei, ut volunt Pontificij: at forma dat esse rei: ergo abesse nequit.

6. Deus in Christo iudicabit de fide & dilectione, Mat. 25. Luc. 7. Ergo. Nam ponit, Ioan. 13. v. 35. dilectionem infallibile signum fidei.

7. Fides semper est efficax & operatur per dilectionem: Gal. 5. Ergo separari nequeunt.

8. Fides datur electis ut iis prosit: at fides sine caritate nil prodest, 1. Cor. 13.

AVTOR. Fides per se, sed informis, potest à dilectione, cæterisque virtutibus separata esse. 1. Ioan. 12. *Multi ex Principibus Crediderunt in eum; sed non Constatiebantur. Dilexerunt enim magis gloriam hominum, quam Dei,* quod est non diligere Deum.

INSTANT: Habuerunt solùm notitiam Christi imperfectam; non fidem veram.

AT *crediderunt* ait absolutè; sicut ibidem ait & de alijs, *Credebant; item Non credebant.* Consentit S. Aug.

II. 1. Cor. 13. *Si habuero omnem fidem &c. Caritatem autem non habuero, nihil sum.*

INSTANT. I. Ex suppositione loquitur, quæ nil affirmat, nec ponit in re; docetq; ex con-

ditione

ditione impossibili necessitatem dilectionis.

2. Loquitur de fide miraculorum, non de iustificante.

AT 1. Iustificantem fidem à fide miraculorum in multis separatam esse dicit, Mat. 7. *Multi dicent: Nonne in nomine tuo prophetauimus, dem. eiecimus?* &c. ergo argumentum est à possibili, fieri solito.

2. De in euidenter docet conditionatè: Si fides sine caritate esset, nil prodesset: Ergo sola fides nil prodest. Esse autem sola potest, & vera, at non uiua.

3. Demum fides miraculorum est verè iustificans fides; patet *suprà quest. 52. & 56.*

II I. Iac. 2. *Quid prodest, si fidem quis dicat se habere; opera autè non habeat? Nunquid poterit fides saluare illum?*

INSTANT. Calvinus *Inst. 3. c. 2. §. 17.* loquitur de fide historica inani:

2. De dicentibus se habere fidem; at verà destitutis.

3. De fide Essentiæ Dei, non Beneuolentiæ.

4. Fidem sine operibus comparari cum fide dæmonum.

5. Fidemque eam dici mortuam; quod autem mortuum est, non est.

AT 1. Eam absolutè Fidem appellat; qualè Iac. 2. dicit fuisse Abrahami operosam; & concludit: *Videtis quòd ex operibus iustificatur homo; & Non ex fide TANTVM?*

2. Non negat, sed affirmat tales iactatores fidei fidem habere; sed non saluantem.

3. Fides beneuolentiæ est vniuersè etiam Essentiæ: quia Bonitas Dei Deus est.

4. Fides improborum, & dæmo-

num eadem est ex parte obiecti, & vera: differt tamen vtraque quòd hominum sit libera; dæmonum coactè extorta: vnde *contremiscunt.*

3. Fides dicitur mortua, vt corpus: non vt homo: post mortem enim illud est, hic non est. Nec vita est de essentia fidei; sed accidens.

IV. In Ecclesia sunt boni & mali; teste area, *Mat. 13.* Veste nuptiali, *Mat. 25.* Reti, *Mat. 22.* Et tamen omnes in ea sunt fideles; sed non omnes charitate præditi.

INSTANT. Malos habere fidem historiz, non beneuolentiæ.

AT id in questione est. Dein arguuntur, non de amissione fidei, sed de omissione operum, vt ille carens veste; carentes oleo; hirci à sinistris damnantur ob operum nuditatem.

V. Fides & caritas disiungi inuicem possunt; Tum quia neutra est de ratione alterius, vt esse debeant vna virtus 1. Cor. 13. *Manent tria hæc, fides, spes, caritas:* itaq; duæ sunt virtutes, habentq; duo subiecta, obiecta, & actus. Tum quia vna non necessariò nascitur ab altera: licet fides dicatur gignere caritatem: Sed quòd disponat ad eam liberè, vt credens diligat Deum, si velit.

INSTANT. Caritas ex fide necessariò consequitur, vt fidei propria passio. Hoc declarat

1. LUTHERVS: Vt ignis non est, si non luceat & ardeat:

2. BUCERVS l. Concordia: Vt ager ex improbitate visum medicum non potest non amare.

3. CALVINUS, *Inst. 3. c. 2. §. 9.* Vt Christus à Sp. Sancto nequit separari: Ita fides & caritas.

AT 1. Ignis in Scriptura comparatur caritati, non fidei: *Cant. 8. Rom. 13. Aug. in Pl. 31. Quod credit, fidei est; quod*

m

ope-

operatur, caritatis est. 2. Ager inclinatur, non necessitatur ad amandum medicum sui causa magis, quam medicum. 3. Nil concludit dissimillimū: nā Dei filius & Spiritus Sanctus sunt unus Deus.

VI. Fidem & opera caritatis volunt esse coniuncta: ergo iustificatio pendet a fide & caritate: sicque nemo certus esse salutis potest, qua in certitudine iustificationem ponunt; foret etiam impossibilis iustificatio.

DICO AD I. II. III. IV. V. VI. VII. VIII. Recte singula concludunt de fide viua, seu formata per caritatem: at male de fide per se, seu informi. Nam illa nequit esse absq; caritate; hæc est virtus vna certa per se, specie ab aliis distincta.

QVÆSTIO LIX.

An fides esse possit sola: Sicque iustificare sola?

I. LUTHERO-CALVINISTÆ negant posse.

LUTHERVS ad Gen. 15. Scio has virtutes esse insignia Dei dona: Scio fidem sine his Donis non existere. Sed questio est, quid cuiusque proprium est. &c. Quid facit sola fides? Apprehendit remissionem, credit promittenti Deo, Deo porrigenti aliquid admovent manum, accipit: hoc proprium solius fides est. Sic & Brentius, Kemnit &c.

CALVINVS in Antid. less. 6. Can. 11. Sola fides est, qua iustificat: Fides tamen qua iustificat, non est sola. Sicut calor solis solus est, qui terram calefacit, non tamen calor solus est, sed cum splendore. Sic & Melanch. in Locis, & in Apolog. Confes.

AUTOR. Fides esse sola potest.

1. Quia sic Lutherus in Gal. 2. Fides sine, & ante caritatem iustificat. Et in disput. An opera faciant ad iustif. ait, Fide: nisi sit sine ullis etiam minimis operibus, non iustificat. Vah, quam hæc malè

hærent prædictis ab ipso? CALVINVS in Antid. less. 6. can. 28. Faterur, inter gravissimos lapsus manere semen aliquod fidei viuæ. At peccata pugnant e diametro cum caritate; ecquid ergo inter eos cum hac fides esse potest? Ergo non potest non esse sola.

2. Quia Sectariis fides potest iustificare sola; ideo & esse sola dici debet iisdem: nam ex essentia rei sua cuiusque manat proprietas quæ fidei est iustificare, vt volunt.

3. Si fides ideo esse sola non possit, vt volūt Sectarij, quia necessario profert fructus bonos dilectionis & virtutū; ergo fides esse, diciq; esse debet prior dilectione; vt causa suo effectu; idque prior tempore & naturā: ac proinde sola. Si prior est; ergo & iustificat, id est, cum iustitia est coniuncta prius, quam cum dilectione: Sicque homo erit iustificatus, & sceleratus; viuens & mortuus: Quia iustus ex fide viuit: Et tamen qui non diligit, manet in morte: 1. Ioan. 2. Quod absurdum. Iā verò fides nec naturā prior vel esse, vel intelligi potest sua iustificatione; cum, (vt ipsi volunt) sint relatiua, (quæ se mutuo ponunt & tollunt,) Deus iustificans, & fides iustificationem accipiens. Quare fides, vt sola iustificare fingitur absurde; sic & non esse posse sola fingitur absurdè.

Haftenus de *Esse posse solam*: Porro de *Non iustificare solam*.

II. LUTHERANI & CALVINIANI contendunt, Fidem iustificare solam; etsi esse non possit sola.

SVADENT istis præcipue. I. Quia Scriptura docet, iustificare solam; ergo credendum, licet nulla causa detur alia.

2. Quia sic placuit iustificatori Dei iustifica-